

med, at Udvalgets Medlemmer kan sætte sig ind i Ændringsforslagene paa den givne Tid. Foruden Udvalget er der Tingets ærede Medlemmer, og dernæst er der Vælgerne og store Interessekredse ude i Landet, som ogsaa maa have Ret til at udtale sig, og hvis Udtalelser ofte har givet Udvalgene en særlig Indsigt, som de ikke vilde have uden dem. Jeg holder i min Haand praktiske Beviser for Rigtigheden af, hvad jeg siger, thi til det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) og det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) er der kort før Mødet kommet et meget langt og et ikke kort Telegram fra Skibsredere, henholdsvis paa Ærø og i Svendborg, smaa Sejlskibsredere, der stiller Krav, som de to Herrer i høj Grad sympatiserer med, men som det vilde være fuldkommen umuligt og overflødigt at faa drøftet nu.

Ligeledes er jeg enig med de Herrer, som mener, at en betydningsfuld Sag, som denne er, burde gaa i Fællesudvalg, og at det burde være det normale. Det underlige er, at indenfor Udvalget var der i Grunden fuld Enighed om dette, men Kravet blev stillet ret platonisk af Fler-tallet — en hel Del varmere af Mindretallet, Venstre og Folkepartiet —, og Fler-tallet kunde anføre en hel Mængde Grunde, hvoraf vi har hørt nogle, som gjorde, at man alligevel ikke ønskede Lovforslaget i Fællesudvalg, i alt Fald ikke vilde foranledige, at det kom i Fællesudvalg. Af alle disse Grunde er der nu ikke en eneste, som ikke altid er ved Haanden, naar man ikke vil en Ting. Blandt dem, der er nævnte her, skal jeg anføre, at en stor Mængde Arbejdere venter paa Loven. Ja, det er rigtigt, man har ladet dem vente og vente en længere Tid, synes jeg, end det behøvedes, men de kunde saamænd være vel tjente med at vente en Maaned eller allerhøjest to endnu og saa faa en bedre Lov end den, de nu faar ved dette Lovforslag. Jeg skal villig indrømme, at dette er et betydeligt Fremskridt fra den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade, men det kunde væsentlig forbedres, derom er jeg overbevist, ved Behandling i et Fællesudvalg. Men derfra er man altsaa afskaaren, ligesom det vilde have været unyttigt, om jeg havde protesteret mod Behandlingen i Dag eller krævet Sagen udsat, thi jeg vidste i Forvejen, at der vilde være et Flertal, der vilde kræve Behandlingen op-taget.

Kun et enkelt Punkt i Lovforslaget

vil jeg udtale mig lidt om. Det er et Punkt, som jeg fra første Færd af og hele Vejen igennem har interesseret mig for, og som ogsaa er blevet omtalt her i Dag. Jeg vil minde om, at vi var nogle, der forsøgte at faa den Linie i § 8, som gjorde Arbejderforsikrings-Raadet til en Højesteret, ud. Det lykkedes ikke under Behandlingen her i Salen, men Landstinget har strøget den. Dermed har man, naar Lovforslaget nu vedtages, principielt strøget den Karakter af Domstol, af Højesteret, som Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev fremsat, gav Raadet. Men naar man nu skulde føre Princippet ud i Praksis, er man efter min Mening, som deltes af det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup), ikke gaaet nær langt nok. Jeg mener, ligesom det ærede Medlem fra Verringe, at § 12. Litra d., som omhandler det Spørgsmaal, om et anmeldt Tilfælde overhovedet begrunder Krav efter Loven, absolut burde være Genstand for Appel. Og jeg mener, at det samme gælder det følgende Spørgsmaal, Litra e., om Størrelsen og Arten af de Ydelser, der tilkommer den forsikrede eller hans efterladte. Jeg gør opmærksom paa, at det er Spørgsmaal, der drejer sig om vitale Interesser for de forsikrede, og jeg kan ikke forstaa, at de ærede Partier her i Salen, som særlig hævder sig som demokratiske, kan ville være med til at afskære Borgerne i Landet fra i Spørgsmaal af vital Interesse at søge til Domstolene. Det er for mig ganske uforeneligt med det udpræget demokratiske Standpunkt, de Herrer ellers indtager. Og her i Landet er der dobbelt Grund til at kræve det Syn, jeg har paa dette Spørgsmaal, gennemført, fordi vi har en stor Mangel her, idet vi mangler administrative Domstole, som de har i flere andre Lande. Deraf udvikler der sig, kan i alt Fald udvikle sig, en Egenraadighed, en „Vi alene vide“-Følelse i Administrationen, som i høj Grad er til Skade for den borgerlige Udvikling, navnlig naar man ønsker, at denne skal gaa i demokratisk Retning. Dette er et af de Punkter, jeg er overbevist om vilde kunne være ændret i et Fællesudvalg. Jeg beklager i høj Grad, at Lovforslaget ikke kommer der hen.

Jeg stemmer for Lovforslaget og anbefaler at stemme for det, fordi Loven, som jeg sagde, vil være et stort Fremskridt fra det bestaaende, men jeg ser ikke, at der er anført nogen som helst holdbar Grund til ikke at gøre dette Fremskridt endnu større ved at lade Lovfor-